

Clavicula Salos

Av

Frater Clavdio & Endymion Letranger

Inledning

Då den fallne Frater Clavdio bränt sin kåpa, kastat av sig sina ämbetstecken och försakat sina vapen, vände han sig mot havet och vrålade ut sitt trots mot världsalldet. Stolt stod han naken och såg ut över natten och där i den stunden förtärdes han och var icke mer. Många var de synder som samlats över hans huvud och många är de förbrytelser han begått mot både sig själv och sin omgivning under den tid han beträdde jorden. I sina sista stunder när mörkret hotade att överväldiga honom drabbades han dock av korta glimtar av klarsyn i vars ljus han kunde vila sin sårade själ och finna mod inför det oundvikliga slutet. Det var i dessa stunder han nedtecknade de noter som han sedan lämnade till mig för färdigställande. Det har varit ett digert arbete då den gode brodern skrev sina noter på det han hade till hands och trogen sin vana att aldrig göra någonting ordentligt dessutom sällan förfärdigade ett kantat innan han i samma mening gav sig i kast med nästa. Då och då tappar han också bort sig i resonemang vars själva natur kastar honom ut i mörker och förvirring. Vid sådana tillfällen faller sinnet och hans tankar blir lika obskyra som de bilder han mödosamt dekorerat varje sida med. Vis av sina egna tillkortakommanden besvor han mig att ta dessa noter som de var för att använda det som gick att använda och för att förkasta det som var undermåligt. Originaltexten skulle förstöras allteftersom varje kapitel fick sin definitiva form. Orsakerna till detta var enkla. Frater Clavdio fruktade att hans mer obskyra funderingar skulle ge upphov till idéer om hemligheter inom orden och utom själva texten. Sådant spekulerande skulle enligt honom vara i strikt opposition till de idéer han ville förmedla och därför tillsåg han att detta skulle undvikas. Det fanns även en hel del stolthet att ta hänsyn till och den gode brodern önskade hjälp med att rensa ut de delar som var substandard. Han bad mig också att i ett förord förklara detta på ett sätt så att inget missförstånd kunde råda om textens form eller dess innehåll. Som sångarfrände och broder hade jag inget annat val än att gå med på dessa önskemål och jag har därefter arbetat oförtrutet med att bringa reda i det minst sagt kaotiska manuskript som anförtrotts mig. Således ger jag åt varje vandrare på Vägen detta Frater Clavdios sista ord och testamente i det skick han själv önskat att det överlämnats, utan prut, utan hemlighetsmakeri och utan belöning eller betalning.

Malmö 2007-07-27e.v

Endymion Letranger

*”Nuith omge mig
Hadith var mitt centrum
Horus fyll mig
Tberion var min kraft
Babalon min form
I LAOs Namn
AU-MGN”*
Föreningens Bön ur CLAVICULA NOX

Broder gör mig sällskap ett slag här där korsvägens mästare vakar över vårt läger och det finns litet tid att vila trötta ben och trötta själar. Vad för slag säger du kanske är jag som bjuder dig till vila. Med vilken rätt och med vilket släktskap kallar jag dig för broder? Söker du kanske de tecken med vilkas hjälp du vanligen finner de som är av samma hjärta som du själv? Söker du en utsträckt hand för hemliga grepp och tecken av igenkännande? Vad tecken jag en gång burit är dessa kastade på elden. Det enda tecken och grepp jag har kvar är den utsträckta hand som främlingar och vänner har gemensamt och som jag ger var och en som jag möter på denna min sista vandring. Blott det fria sinnet och det fria ordet härskar i mitt bröst. Jag svär trohet till intet utom det högsta och följer ingen och alla de mästare som skänkt mig kunskap genom mina vandringar med solen. Jag erbjuder intet utom de du kan finna själv. Jag höljer intet i hemlighet och har ingenting dolt i tanke eller handling. Mina skäl är dock flera och jag önskar att du har förståelse för dem när jag redogjort dem för dig. För en vandrare är Vägen alltför ofta dold i dimma och mörker. Det krävs hängivenhet och hårt arbete för att överhuvudtaget ta sig framåt i viss terräng och mödan överväldigar mången som faller och blir liggande. Det finns också de som funnit kartor och ledtrådar till genvägar och myrarnas fotsäkra tuvor. Vissa av dessa delar så med sig av sina upptäckter till andra de möter och underlättar således resan för flera. Andra tar betalt och gör avskräde av det som borde vart själens guld. Ytterligare andra bildar kyrkor och bygger tempel där de höljer kartorna i sådana mysterier att de blir blyskor för de stackars vandrare som kedjas vid tempeldörren. Bland dessa månglare och präster finner du de sanna Svarta Bröderna och de som fallit i sitt sökande efter Vägen. På det att jag inte skall räknas bland dessa och för att kanske något lite förändra den ordning som tycks råda av ”något för något” vill jag dela med mig av det delar av kartan jag funnit och på så sätt återbörda en del av det jag lärt mig på vägen.

Frater Claudio

Innehåll

1. *Vägens första kantat*
2. *Vägens andra kantat*
3. *Vägens tredje kantat*
4. *Vägens fjärde kantat*
5. *Vägens femte kantat*

6. *Broderskapets kantat*
7. *Hjärtats första kantat*
8. *Hjärtats andra kantat*
9. *Hjärtats tredje kantat*
10. *Begränsning*

11. *Livets kantat*
12. *Synkronicitetens kantat*
13. *Visdom och lärande*
14. *Cirkelns kantat*
15. *Praktika I*

16. *Praktika II*
17. *Praktika III*
18. *Narrens kantat*

Vägens första kantat

Att gå en Väg innebär att det är oundvikligt att andra går jämte, framför och bakom dig.

De går samma eller liknande vägar vars steg är skilda från dina blott på grund av små variationer i steg eller anslag.

Trots detta är det ett universum mellan dig och de som färdas i din närhet.

Många av de du möter är fyllda av övertygelsen att just deras väg är den rätta och detta inte bara för dem själva utan även för alla andra runt omkring dem.

Vissa leder så andra i bojor efter sin egen väg.

De bojor med vilkas hjälp de snärjt sina offer tär själar och försvagar viljan.

De matar kedjebäraren som navelsträngar och förtär sina offer långsamt och med mycken bitter smärta.

Sådana kedjebärare är vampyrer vars själar förvridits av ambition och självgodhet.

De söker ständigt nya offer och låter även de redan fångade snärja andra.

De är Pest och bör behandlas såsom sådana sjukdomar, med eld och isolation.

Deras rörelsefrihet bör begränsas och deras underhuggare jagas bort från de svaga och de oskyldiga

Ve den som kommer i deras väg utan att känna dem för vad de verkligen är.

Tag akt ty de är starka i sin övertygelse, konstfärdiga i sitt tal och förtrollande i sin illvilja.

Känn dem på deras likriktning och deras önskan om att förändra dig till sina egna avbilder.

Värj dig med kraft ifrån deras kedjor och stålsätt ditt hjärta mot deras förförelser.

Vet att ingen profet som sätter sig själv som mönster för andra ager kraften att förmedla livets mysterium.

Sök dock aldrig att bryta någon annans boja då du med sådana handlingar osökt som räddare kommer att binda den befriade till dig.

Den befriade som inte själv gjort sig fri söker nya bojor att ersätta de gamla med ty
sådan är den viljesvages natur.

Dela frikostigt med dig av det du lärt dig.

Håll inga hemligheter utan visa dina medresenärer ställen där marken inte bär.

Ge och låt de du möter själva avgöra vad det önskar göra med det du givit dem.

Vägens andra kantat

Att vandra vägen fram för att blott få skymta det som är bortom nästa krön är en resa utan slut.

Fri kan så den resande stanna vid varje ting som fångar, lockar eller fascinerar.

Utan brådska kan han undersöka och njuta av det han funnit för att sedan på nytt söka vägar bortom horisonten.

Tid förlorar mening och vinner i meningsfullhet när rätt tid läggs på varje plats vid varje tillfälle.

Om stegen istället fylls med sträva efter finita mål blir så även sinnet finit.

Den strålände själen trängs in mellan raka murar.

Den hindras i sin flykt av portar beslagna med egots ambitioner.

Förkrympt blir till slut både kropp och själ och dessa stolta pilar når aldrig de mål de var avsedda för.

Kroppen jagar utan vila mot det ständigt undflyende.

Hetsad av sin ryttare stressas springaren med löddrande man till dess att den en sista gång lägger sig ner för att aldrig stiga upp igen.

Bitter blir en sådan skörd när endast ånger och ruinerna efter styvnackad ambition står som det slutliga resultatet.

Ett livs värde kan inte mätas i finita mått.

Ej heller kan det skattas efter antalet ting det funnit efter vägen.

Livets essens är nödvändigheten och det enskilda livets värde kan endast tillfyllest skattas av den som lever det.

Därför kan ett liv på samma plats utan resande fötter vara ett fullt liv även om kroppen föds och ger upp andan utan att ha vandrat till jordens alla hörn.

Köttets förfall behöver inte vara själens förfall och själens resor ger upphov till större mysterier än vad få av oss anar.

Således är vägen en resa utan slut även om kroppen tagit boning i en korsväg och förblir där till dess att den återgår till jorden.

Vägens tredje kantat

Det är inte din sak att styra andras själar.

Icke heller att uttala dom över deras liv eller sättet de valt att följa sina vägar.

Ödmjuka dig i din kontakt med andra och sök förståelse istället för konfrontation.

Att träda tillbaka för att lyssna är inte att överge sin ståndpunkt utan snarare för att berika denna med vinklar man kanske själv inte ens anat.

Det är dock heller inte din sak att trampas under den okänsliges fötter.

För mycket backande kan hindra din resa och göra vägen omöjlig att företa sig.

När det inte längre går att stiga åt sidan och du är belägrad av de profana är det tid att ge din motståndare en varning.

Om belägringen inte upphör har din motståndare valt sin egen undergång och därmed befriat sig själv från rätten att vara fredad.

Hugg så utan glädje och utan större nåd än vad som visats dig.

Det är aldrig av godo att söka strid och det är den yttersta av brister att söka strid med gäster vilka du inbjudit till din egen boning.

Alltför stor undfallenhet är dock en begränsning av den egna viljan och därmed en synd som bör undvikas så att din boning inte blir ett tillhåll för snyltare.

Var så stark i din övertygelse, stolt i din hållning och framåt i din själs strävanden.

Möt vandrare med respekt och gäster med frikostighet men låt dem inte håna dig vid ditt eget bord eller vanhelga ditt tempel.

Vägens fjärde kantat

Att sträva efter något är att försöka nå det ouppnåeliga.

Det är att sträcka sig mot månen eller att följa regler vars ramar är så strikta att intet mänskligt bröst är härdat nog för att följa dem.

Detta gör arbetet till ett ständigt utrymme för förändring och förbättring.

Allt går att föra till nya nivåer eftersom målet ständigt är föremål för sann strävan.

I vila gläds vandraren över hur stor del av resan det är som trots allt fortfarande ligger framför honom.

Dygd växer ur varje handling som strävar.

Att trakta efter något är att söka genvägar till ett mål man söker äga.

Med hungrigt hjärta och snabba ben närmar man sig målet utan annan omtanke om sin omgivning än att avgöra om den utgör ett hinder framför målet eller inte.

Den goda skörd som färden framåt och strävandet lovar faller osådd på ofruktbar mark.

Tusen faller för det enda och detta endas värde minskar i samma proportion.

På detta sätt finner sig många stående med ödsliga hus fyllda med saker av stort värde men utan själ.

De ting de samlat väger tungt på trötta skuldror.

Långsam blir rörelsen hos den som bär alltför mycket och begränsad blir den som har alltför många ting att överblicka och bevaka.

V

ägens femte kantat

Att leva är att vara i ständig rörelse och i ständig förändring.

Sann förändring och därmed utveckling sker i samspel med de man möter på vandring med öppna ögon.

Sånger i kanon, klanger och harmonier, crescendon och diminuendon, själva dialektiken mellan instrument i vitt skilda sektioner av en orkester - Solon, duetter, blåtoner och klangexperiment – På dessa sätt är naturen hos den musik vi skapar tillsammans och i den naturen bör interaktionen mellan människor vara.

En del människor fruktar detta så starkt att de söker styra sin omgivning med partitur så rigida att musiken klingar död mot en grå himmel.

Sådana människor hävdar att just de har sanningen och kedjar därmed sina sångarfränder till sitt orkesterbås och gör dem till slavar.

Slå hårt och utan nåd då någon söker kedja din hals och tygla din röst.

Är det icke sagt att du inte har någon annan rätt än att göra det som är din sanna vilja?

Att leda andra till ljuset – Min sång är av gud och därmed den enda sanna – Jag gör det goda för mina medmänniskor och därmed räddar jag deras själar till gud.

Så talar den mörke dirigenten – Så talar den vars kärll flödar över av svart förruttnelse – Så talar livets förrädare och de levande dödas härförare.

En sådan sång om kärlek dånar av undergång och till dess toner vandrar skuggornas arméer över saltade jordar, dess generaler förblindade av sina egna vanföreställningar.

Slå vakt sångarfrände om din egen röst även då du sjunger i kör.

Lägg till men lämna den som alltför strikt söker att få alla stämmor att låta likadant.

Slå vakt om dig själv så att du inte tror dig så unik att du inte längre kan sjunga tillsammans med andra.

Minns hur de bleka och blodfattiga sitter på sina kammare och som i feberdröm stirrar ut på ett liv de inte längre har någon kontroll över.

Vad för visdom kan en självspåkare ha funnit när han inte ens förstått kärlets princip?

Minns dessa kungar av aska som i sin förmäthenhet sitter till doms över dem som tusenfalt överträffat de själva i själva livets mysterier.

Vad för nytta gör Livets Elixir eller kunskapen om dess skapande för den som lever i ensamhet?

Sjung så tillsammans med andra och förgör uppfattningen om ditt eget unika väsen.

Blott ett ögonblick av tystnad i det inre rummet är nog för att det sant unika skall stiga ur din strupe och ur ditt hjärta.

Inte från något håll kommer uppenbarelse.

Låt dig därför upptäcka andra sånger, klanger och harmonier.

Ge dig hän åt de toner som tillägnas dig och frukta aldrig att dessa skall göra din egen sång mindre värd.

Således står det klart att utveckling är dialektik.

Få är de sanna tysta som i sitt hjärta hör guds sånger.

Dessa som vandrar med Eremitens princip brinnande framför sig brinnande som en klar låga framför sina ögon gör inte våld på sin utveckling då de känner Sfinxen och härskar över Tystnaden.

Broderskapets kantat

Broderskap är gott och när ditt hus och ditt Khaba.

Det som bland bröder och systrar gives fritt är bland det mest
oskattbara och bör alltid mottagas med tillbörlig
tacksamhet.

Att många människors kunskap är mer än en enda människas är
också naturligtvis sant.

I utbytet mellan människor uppstår den harmoni som klingar
när mer än en ton ljuder.

Hjärtats första kantat

Den heligaste av platser bor i människans hjärta.

Det är i denna plats ankaret för själen vilar och sålunda där det gudomliga knyter an till det mänskliga.

I det som är livet tar människan ofta hugg och slag från sin omgivning och tvingar sig att härda sitt hjärta så att det inte såras alltför mycket och ofta.

Hjärtat gärdas av murar, vallgravar och labyrinter i sådan omfattning att till slut inte ens dess ägare själv finner vägen dit in.

Kärlek blir ägande och goda gärningar en handelsvara vilken den kärlekslöst levande döde handlar med i desperat jakt efter det som en gång flödade fritt ur hennes bröst.

Hur djupt och svårfunnet är då inte hennes ankarfäste?

Hur väl dold är inte hennes själs flamma?

Hur dunkel är inte stigen varpå man måste färdas för att höra ens en ton av den gudomliga sången som evigen sjunger i detta hjärtats fäste?

De som går Vägen söker ofta att med rigoröst arbete öppna dessa dörrar för att återfinna denna plats.

De tar stumma gudar och långa ritualer till sin hjälp.

De söker att göra sig till mästare över korsvägen – drömmen – elementen, ja allt som mysterierna viskar till dem.

Kungar över det kända och det okända ser de sig som.

De fångar änglar och demoner med vars hjälp de lär sig att tyda språket i den gudomliga sången.

Ändå faller många på vägen och blir bittra och giriga.

Det är skrivet att vissa söker sig inifrån och ut.

Andra går utifrån och in.

Det är också skrivet att det som är ovan också är nedan.

Låt så det som är inom också vara utom.

Etablera ditt Khaba – ditt tempel – ditt hjärta på varje plats du stannar.

Låt det flöda inom dig och manifesteras det utanför och omkring dig så att det lyser
för varje vandrare i natten.

Gör ditt hem till en borg med starka murar och öppna portar.

Låt var och en stanna enligt de urgamla sederna som gäst och broder.

Låt den gudomliga sången genomljuda marken och låt ditt hem vara en manifestation
till den glädje som är livet.

Endast så kan du skydda ditt hjärta utan att glömma var det är.

Endast så kan det gudomliga tillfyllest ta plats och uttryck i hela din värld.

Hjärtats andra kantat

Vad vet någon om någon annans hjärta?

Är det inte så att många säger: Jag känner honom inte

Eller så säger de: Jag trodde att jag kände honom men nu vet jag inte

Mycket få säger: Jag känner honom

Blott den mycket egensinnigt blinde tror sig känna alla de dunkla vrår som döljer sig i en annan.

Visa i rörelserna mellan samvaro och ensamhet vet vi att vi ytterst med tveksamhet kan uttala oss om andra människors tankar.

Ändock kan vi ofta höra sägas: Jag vet vad som är bäst för honom.

Starkt talar den övertygade om sin egen vetskap utan minsta tveksamhet eller blygsel inför det högmod som döljer sig i detta.

Blind för sin egen blindhet och fylld av en känsla av nödvändighet leder den sedan andra på vägar dessa själva kanske aldrig skulle ha valt.

Om lyckosamma gudar ler mot ett sådant tilltag kan det ibland, utan välsignelse, trots detta ledda till lyckosamma slut.

Allt som oftast faller dock dessa vandringar ner i orimlighetens brunn där förvirring och misslyckande sjunger för alla och en var.

Hjärtats tredje kantat

Vad är stoltheten värd när dess bojor hindrar din rörelse?

Hur många hårda ord skulle de älskande kunna undvika om inte stolthetens självupptagna rädsla dirigerade deras samtal?

Hur mycken lidande skulle icke barnet kunna spara sig självt om det inte arbetade så hårt på att erövra sina föräldrars känsla av stolthet?

Rannsaka således ditt hjärta och ge akt på din stolthet.

Är dess natur född ur fruktan eller tillförsikt?

Är dess natur livgivande eller förkvävande?

Så många av våra känslor kan förväxlas med den förkrympande rädslan stolthet skapar att den fått så många ansikten och så många facetter att det krävs ett hårt, rättframt och sanningsenligt arbete för att känna dem alla.

Stolthet och rädsla – rädsla och stolthet – är icke dessa ett och samma? Är de icke två helt skilda ting?

Ja sannerligen är dessa ett och samma när stoltheten innebär begränsning och därmed förnekande av naturens initiation.

Stolthet som föder skräck och stolthet som hindrar handling.

Allt detta är styggelser.

Rädslans stolthet skapar höga murar och sätter farliga väsen i vallgravarna runt hjärtats borg.

Den förkväver den gudomliga rösten som stiger ur dess centrum av rädsla att inte längre kunna höra sin egen röst.

Den håller den försonande handen till gisslan och kedjar ord av fred och förlåtelse vid munnens portar.

Sten läggs vid sten och allt svårare blir det att riva de väggar som fångar själen och gör dess ägare till en allt orörligare skepnad.

Skilda ting blir stolthet och rädsla när en icke är beroende av den andra

Begränsning

Ordet begränsning är en synd.

Att begränsa sig själv eller någon annan är att förbryta sig mot den sanna viljan.

När vi lär eller leder någon annan är det därför alltid viktigt att vi gör så med rent uppsåt och ett ständigt rannsakande hjärta.

Sök därför inte att undervisa innan frågan är ställd.

Tvinga inte någon att lyssna till goda råd, trosföresatser eller anvisningar utan att dessa efterfrågats eller önskats.

Att ge fritt är att ge utan förväntan eller krav på motgåvor.

Sådant givande är utan begränsning och därmed utan synd.

Att motta en gåva hedrar givaren om gåvan är fritt given.

Undvik att ge eller ta emot gåvor som bär med sig någon form av förbehåll ty sådana gåvor är i sanning begränsande av både givare och mottagare.

Fräls icke människan eller sök att övertyga.

Predika inte ty ur sådant kommer det som säger: Jag vet att jag har rätt.

Ur sådant förfall kommer delning och uppdelning i vi som har rätt och de som har fel.

Sådan division är falsk logik och leder endast till den synd som är begränsningen.

Mörka vägar följer den som söker att kedja andra med sin övertygelse.

I den blinda tron på den egna godheten leder en sådan människa alla och en var mot det svarta brödraskapets skamliga församling.

Att se endast en enda facett av gud eller att endast arbeta på en väg behöver inte vara fel eller av ondo.

Ett sådant uppsåt kan vara av nöd eller övertygelse och i samklang med den sanna viljan.

Blott ett korn av det gudomliga kan vara tillräckligt för ett enda liv och en vilja.

Att däremot hävda att denna lilla väg är den enda för alla och att dessutom kräva sällskap av andra vandrare är dock att göra resan till en styggelse.

Förbarma dig över pilgrimen och ge honom värme vid din eld men kräv inte att han skall följa dig på din resa och sök heller inte att följa honom hur upplyst hans väg än ter sig för dig.

Livets första kantat

Att fly livet är att fly de hemliga mästarnas initiation och i sådant kan endast följa förfall och fördömelse.

Vid varje steg ge akt på de ting som livet söker lära ut. Varje viskning i vinden, varje möte – ja varje händelse i livet runt omkring dig förmedlar de budskap som visar dig ytterligare steg på din väg.

Kan en bok på tusen sidor förklara smaken av en enda droppe gott vin eller nyansen av upplevelser hos en annans läppar pressade mot dina egna?

Kan en graf över solens rörelse beskriva känslan av dess beröring en sommarmorgon?

Kan liv förklaras genom annat än att man lever det fullt ut?

Lämna så dina studier när de blott är en flykt från livets läxor.

Låt boken vila när den är undvikande.

Låt kunskap ge vika för hängivelse när blott arrogans och rädsla studsar över din panna.

Synkronicitetens kantat

Synkronicitet är den goda möjlighetens budbärare.

Den fördelar gåvor till öppna hjärtan men låter sig inte styras av annat än gudomlig nödvändighet.

Många är de som vandrar förbi dessa fritt givna gåvor.

Många är även de som söker styra dessa gåvor efter det egna egots sorgesamma önskemål.

Ofrånkomligen måste dessa se det som givits dem vridas ur deras händer av samma nödvändighet som en gång förde välsignelsen till dem.

Det är därför vi skolar våra sinnen till uppmärksamhet på det att vi inte skyndar förbi det som universum förmedlar till oss.

Det är också därför som vi söker att göra det som är vår sanna vilja ty endast då för vår egen gudomlighet oss på sanna vägar.

Att på detta sätt vara vaksam är inte att träda så försiktigt att man stannar.

Det stillastående är en begränsning i sig och leder endast till den yttersta ruinen.

Allt levande äger rörelse i spiraler och cirklar.

Sjelva kroppen är formad av rörelse och lämnas åt lidande när begränsningar läggs på den.

Ett öppet sinne med vaksamhetens dygd och viljan som en klart lysande stjärna ovanför huvudet kommer att röra sig i enlighet med universumslagar.

Synkroniciteten är beviset för rättfärdigheten i ett sådant handlande.

V

isdom och lärande

För den lärde är det ibland smärtsamt att inse att han vet väldigt lite.

För den vise är en sådan insikt istället en källa till ständig glädje då detta innebär att det finns så mycket mer att lära.

Det som sår i en människas hjärta har alltid nya skott att spira för varje stråle ljus som förs dit in.

När så din kunskap och låt den växa sig stark men slå inte ner nya skott som vore de ogräs.

Värda ömt ditt hjärtas trädgård och besök andras trädgårdar med ödmjuk vördnad inför deras skönhet.

Att lära ut saker är att fästa ting i sinnets labyrinter på ett sådant sätt att de sedan är tillgängliga som sann kunskap.

Genom att förklara processer fördjupas den egna förståelsen därav.

Sådan förståelse ges dimension och färg och når upphøjelse genom att ifrågasättas av mer än ett sinne.

Färden genom diskussioner bringar nyanser som förädlar dess väsen genom att involveras i en av de högsta konsterna.

Således är den kunskap du fört vidare en än större skatt än de mysterier du behållit fördolda i ditt hjärta.

Det finns sex rörelser i en cirkel.

Genom dessa rörelser kan man stiga in i templet och nå förståelse, nåd och visdom.

Dessa sex rörelser går inte att finna i ritual eller dokument.

Ej heller kan dessa mysterier förklaras i initieringar förmedlade av någon annan än själva skapelsen.

Varje rörelse är i sanning en cirkel – imperfekt i ofullbordad och fulländad när vägen vandrats till slut.

När cirkelns så slutits blir den en symbol för det eviga där Vägens begynnelse och slut förlorar sin mening.

Varje rörelse strävar så efter cirkelns perfektion.

Påbörja därför inte en rörelse du inte tänkt fullborda.

Undvik det halvhjärtade och lämna inte otrampad mark efter dig.

All kraft som fångas, låses, binds eller på annat sätt hindras i sin naturliga rörelse är en styggelse.

Ur stillastående vatten föds endast förruttelse och det är mycket svårt att bringa liv ur ett ruttet kärl.

Vakta därför väl på den som alltför stolt bevakar sina hemligheter för en sådan människa har säkerligen ägnat stor tid åt att ansamla och härbärgera mysteriets frukter inom sig.

Säkerligen döljer en sådan människa mängder av ruttet vatten under sitt bröst där cirkelarna är ofullbordade och ting menade att röras i glädje tynat bort.

P raktika I

Berusa dig människa på liv och på det vin som bjuds.

När vinet flödar i goda vänners lag och borden dignar av mat för dessa glädjeämnen dig snart till extas och därmed till gudarnas armar.

Lär och förundras över dialektiken mellan mat och vin som förvisso är och bör vara såsom balansen mellan att tala och att lyssna.

Njut av samtalet mellan mat och vin som lyfter din själ till sång och låter ditt hjärta minnas den sanna skönheten.

Att göra måltider till en sådan konst är en del i den stora väv som det är att förstå universum.

Efter sådan njutning är det sannerligen möjligt att gå från arbete till vila och förnöjelse med vigör, kärlek och ett lätt sinne.

I ensamhet surnar vinet till ett glömskans gift.

Som tidvattnet gräver det outtröttligt på en avgrund i ditt hjärtas kammare.

Ur avgrunden stiger sedan rop efter mer av det gift som skänker den djup.

Sakta vidgar sig denna avgrund till dess att blott den och intet annat återstår i det sargade bröstet.

Ur dess djup stiger så vrålande demoner vars tänder och klor sprider förödelse var de än vänder sig.

Slaven under det surnade vinet förbryter sig mot faderns, broderns och makens lagar och är så fylld av förfall att han själv finner endast fel hos andra och aldrig hos sig själv.

Således är det ensamma vinet endast för mästare som vet att njuta i sanning även om de själva får stå för både plats och amfora.

P raktika II

Livet är den stora initiationen.

Vilken ritual kan återskapa den komplexitet och fulländning som själva livet ger oss genom de händelser vi tvingas uppleva varje dag?

De myriader av sammanfallande händelser som livet erbjuder är dock så komplext att vi endast kan uppfatta en bråkdel i våra korta besök som människor.

I ritualen skapar vi så ordning åt oss själva och ger ord till det som inte ord kan förklara.

Detta är gott så länge ritualen göres med den insikten.

Om man däremot låter ritualens universum ta över och bli liv istället för att låta den spegla liv blir allt arbete till aska i ett förkrympt och falskt landskap där bleka kopior och svaga former styr.

Då förtvinar själen och magikern förlorar sig själv i det mikrokosmos han skapat.

Ur sådant kommer endast villfarelse och förfall.

P raktika III

Det ligger i det mänskligas natur att söka sammanhang i gruppen.

Med öppna ansikten och tomma händer strävar man tillsammans för en gemensam sak.

Man ekar varandra och låter en kanon formas som sedan sjungs från plats till plats.

Det ligger också i det mänskliga att söka söndring i sådana grupper.

I samma stund som en kanon ljuder följer disharmoni i form av röster som hävdar att just de sjunger på rätt sätt.

Melodin formas om till nya harmonier och subharmonier vars klanger muterar styckets helhet.

Om de många stöter ut de få eller den ende eller de olika grupperna sjunger mot varandra muterar sången till en kakofoni där ingen klang är ren och där ingen melodi får utrymme att höras.

Skrämda söker sig så de små grupperna till enskilda platser för att sjunga för sig själva.

Av kanons många stämmor och klanger blir blott en enda ton och en enda melodi allenarådande.

I den lilla gruppen blir varje ton svag och varje klang bestraffad.

Sådan är människans rädsla för enighet i diversitet att den alltid söker att övertyga om det egna sättets förträfflighet.

Sådan är människans strävan efter konformitetens välsignelse och individens förbannelse.

Var vaksam på din osäkra övertygelse.

Låt den vara ett mått och en påminnelse om att den egna vägen är just egen, individuell och därmed avpassad för just dig.

Intet av sanning håller du enkom som gäller för alla.

Narrens Kantat

Att öppna dörren till templet.

Att bygga sitt Khaba.

Att ge efter och låta vägen uppenbara sig framför fötterna.

Alla dessa ting är delar av det stora, sanna och eviga arbetet.

Metoderna för att göra detta arbete är så otaliga att det är som att räkna stjärnorna om man skulle försöka nämna dem alla.

Gör därför och bekymra dig mindre om att välja vad du skall göra.

Gå stigen och finn vägen.

Upptäck nycklarna.

Pröva alla dörrar och träd in i templet från alla håll.

Att förstå detta är att göra sig fri från slavreligion och stagnerat tänkande.

I sådan frigörelse kan man bygga sitt tempel utifrån och in eller inifrån och ut.

Detta utan att få uppleva fruktan eller att råka bebo ett hus fullt av oroliga andar.

På detta sätt kan man arbeta med de fem dygderna och i sanning göra sig till herre över sfinxens hemlighet.

Att arbeta med magi är att orsaka förändring i enlighet med den sanna viljan.

Detta kan göras medvetet eller omedvetet.

De största av magiker har ibland aldrig tagit ordet magi i sin mun.

Andra som talat sig hesa om magins natur och som i timme efter sen timme studerat mysteriernas hemligheter i mer eller mindre obskyra skrifter, lyckas sällan skapa ens de mest diskreta virvlar i ett vattenglas.

Sådan är magins natur att viljan till handling är det yppersta av redskap men viljan till resultat är ett säkert steg mot misslyckande.

Intet av detta är hemligheter eller ens nyheter för den upplyste men icke desto mindre tycks det vara värt att nämna då så lite ofta tycks åstadkommas av dem som säger sig utöva den magiska konsten.

Överlästa och överjästa sitter de på sina kammare och delar ut små ynnestar av kunskap till de unga törstande som av okunskap och vetgirighet sökt sig dit.

Det svarta brödrskapet fjättrar nya generationer under oket av att göra intet och veta allt.

Var därför människa fullt ut och broder när du kallas till det. Låt inte egen småsinthet fånga andra vandrare i nät som inte leder till annat än den synd som kallas begränsning.

Minns lärarens plikt mot sin elev och minns en broders plikt mot andra människor. Se dina brister men låt inte dessa hindra dig från handling.

Misströsta inte utan gläds med andras framgångar.